

Ακριβέ μου Στέλιο!

Ξέρω, ότι δε θα ήθελες αυτή η στιγμή, να μετατραπεί σε έναν μελοδραματικό αποχαιρετισμό. Άλλωστε σήμερα δεν σ' αποχαιρετάμε. Δεν κουνάμε τα μαντήλια. Αυτό, όπως θα 'λεγε και ο ποιητής της θάλασσας Νίκος Καββαδίας, είναι για τους αταξίδευτους στεριανούς. Εσύ, παραμένεις σταθερά στο τιμόνι σου Καπετάνιος κι όλοι εμείς οι πιστοί σου ναύτες, θα συνεχίσουμε ν' αρμενίζουμε στους τετράπλους ουρανού σου.

Πάνε σχεδόν τριάντα χρόνια από τη πρώτη μας συνάντηση. Από 'κείνο το κομβικό σημείο στη ζωή μου, στο οποίο μια νοητή γραμμή διαχωρίζει την προ Στυλιανού (ΠΣ) από την μετά Στυλιανόν (ΜΣ) εποχή. Το έχω πει πολλές φορές, θα το επαναλάβω και τώρα γιατί απλά, αυτή είναι η αλήθεια μου. Εκείνη τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, ένιωσα ότι ξαναβαφτίστηκα στη δική σου κολυμπήθρα. Επαναπροσδιόρισα τις αξίες μου, τις πεποιθήσεις μου, τις συνήθειες μου. Έγινες με λίγα λόγια, ο μπούσουλας στη ρότα της ζωής μου.

Αντιλήφθηκα από τις πρώτες κουβέντες που κάναμε, ότι αγαπούσαμε και θαυμάζαμε τα ίδια πρότυπα στον χώρο της τέχνης. Αυτά που καθορίζουν το καλλιτεχνικό μας ήθος. Όλα εκείνα τα πολύτιμα πνευματικά αγαθά που απορρέουν μέσα από την τέχνη και μας βοηθούν να οραματιζόμαστε κάτι μεγάλο, κάτι υψηλό. Εσύ, τα έχεις όλα αυτά πολύ ξεκάθαρα μέσα σου και στον απόλυτο υπερθετικό βαθμό. Τονίζω τον Ενεστώτα «έχεις», γιατί δε σου ταιριάζει κανένας παρελθοντικός χρόνος.

Γοητεύτηκα αμέσως από τον τρόπο της δημιουργικής σου διαδικασίας. Από την ώρα της σύλληψης μιας ιδέας μέχρι τη μαγική στιγμή της γέννησης ενός έργου σου. Κάθε νότα δική σου, κάθε σου λέξη, είναι της ψυχής σου το απόσταγμα! Ποτέ δεν καταδέχεσαι κάτι λιγότερο. Εμπνέεσαι απ' όλες τις εκφάνσεις της ζωής. Από την πρωινή αύρα πάνω στα ανθισμένα λουλούδια μέχρι τα βάσανα του τόπου μας. Κυοφορείς την ιδέα μέρες, βδομάδες ενίοτε μήνες. Την περνάς από κόσκινο, για να ξεχωρίσει η ήρα από το στάρι. Τι κρατάς και τι πετάς δηλαδή. Μια πραγματικά επώδυνη διαδικασία, αλλά συνάμα λυτρωτική. Μετά έρχεται ο ηλεκτρονικός υπολογιστής. Το κομπιούτερ. Μαζί με τον αγαπημένο σου πατέρα, τον αείμνηστο Κλείτο Πισή, είναι οι δύο πολυτιμότεροι

συνεργάτες σου, με τη βοήθεια των οποίων δημιουργήθηκαν, όλα τα θαυμαστά έργα σου.

«Ζωγράφιζες την ψυχή σου σ' έναν υπολογιστή, για να την μοιράσεις σ' Ανατολή και Δύση». Σας είχα χαρακτηρίσει ως το τρίο της επιτυχίας στην κυπριακή μουσική πραγματικότητα.

Μετά επιλέγεις τους συνοδοιπόρους σου. Αυτούς που ξεχωρίζεις. Όλους όσοι ταυτίζονται με τη δική σου αισθητική. Κι εκεί βέβαια αρχίζει το γλυκό μαρτύριο. Θυμάσαι πόσες φορές μας έβγαλες κυριολεκτικά το λάδι; Διόρθωνες ακόμα και τις ανάσες μας. Είμαστε στο παρά πέντε μιας δουλειάς, μιας ηχογράφησης κι ενώ όλοι οι υπόλοιποι πιστεύουμε πως έχουμε κατακτίσει το επιθυμητό αποτέλεσμα, αφού έχουμε επιστρατεύσει ό,τι υπάρχει στο μυαλό μας από γνώσεις, όργανα, ενορχηστρωτικές ιδέες κλπ, θέτεις ένα ερώτημα αμφισβήτησης κι όλα ξαφνικά μοιάζουν να παραπαίουν. Κοιταζόμαστε με απορία. Λέμε, πως είναι δυνατόν; Κι εσύ με το γνωστό ατάραχο ύφος, μας απαντάς: «θα πρέπει να φτάσουμε στο σημείο εκείνο, που δε θα συζητάμε τι άλλο να προσθέσουμε, αλλά τι να μην αφαιρέσουμε». Αυτός είναι και ο ορισμός της τελειότητας. Αυτό είσαι! ΤΕΛΕΙΟΣ! Όχι τελειομανής, όπως πολλές φορές αυθαίρετα και λανθασμένα σε χαρακτηρίζουμε. Γιατί τελειομανής, είναι αυτός που κυνηγά το άπιαστο, το ουτοπικό και τις περισσότερες φορές τον χαρακτηρίζει η ματαιοδοξία. Όχι φίλε μου καλέ. Εσύ, γεννήθηκες τέλειος, γιατί μετοίκησε μέσα σου ο Θεός, όπως θα έλεγε και η φίλη μας Ντίνα Λεωνίδου. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά, μαζί της και όλος ο υπόλοιπος πλανήτης. Η περίπτωση σου επιβάλλει να ξαναγραφτούν τα βιβλία από την αρχή. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά να διδάσκεσαι σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, σαν μια μοναδική κι ανεπανάληπτη αξία. Δεν έχω ξανασυναντήσει στη ζωή μου άνθρωπο να περιφρονεί, να κοροϊδεύει με τέτοιο θράσος τον θάνατο. Μπορεί η μυϊκή δυστροφία να σε καθήλωσε σ' ένα καχεκτικό σώμα, αλλά δεν κατάφερε ποτέ να υποτάξει το ανήσυχο, το ατίθασο, το λήφτερο πνεύμα σου. Ποτέ δε λιποψύχησες, ποτέ δε φυγομάχησες. Πρόταξες για όπλο σου την Αγάπη και νίκησες. Την Αγάπη σου στον Θεό, τον Άνθρωπο, τη Μουσική, την ίδια τη Ζωή. Όλες τις μάχες τις κέρδισες, θριαμβευτικά! Όλες! Έγινες ο ήρωάς μας! Ένα πρότυπο τόσο φωτεινό, τόσο αισιόδοξο και εν τέλη τόσο αναγκαίο σε μια εποχή, που εξιδανικεύει το τίποτα και μας απογοητεύει σχεδόν σε όλα.

Κατόρθωσες να δημιουργήσεις ένα βαρυσήμαντο έργο, το οποίο θα μένει ως ακριβή παρακαταθήκη σε όλους εμάς τους σύγχρονους σου, αλλά κυρίως στις επόμενες γενιές που θα 'ρθουν.

Αγαπημένε μου φίλε!

Θα μου λείψεις!

Θα μου λείπουν οι συναντήσεις μας.

Οι πολύωρες τηλεφωνικές μας συζητήσεις.

Θα μου λείπει το αμίμητο, το ανεπανάληπτο χιούμορ σου.

Όλες οι ανεκτίμητες δημιουργικές στιγμές, μέσα στο Άγιο σου δωμάτιο.

Θα μου λείψεις!

Όμως θα ήταν εκ μέρους μου εγωιστικό, να επιμένω. Πως μπορεί κανείς να αποτρέψει αυτή την ασύλληπτη δύναμη, που συντρίβει τα δεσμά, απελευθερώνει επιτέλους την ψυχή, για να πετάξει προς τα αθάνατα σκηνώματα.

Ταξίδεψε στο φως μεγαλοφτέρουγε Άγγελε!

Σ αγαπώ Στυλιανέ μου!

Καλή αντάμωση!

21/10/24

Δημήτρης Φανής